

REAALI POISS

WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/ | TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 7/2014

Tere!

Arvan, et oleme kõik piisavalt kuulnud märtsikuu sündmustest. Siinkohal ei taha ma kirjutada mingit üllitist ega järelhüüet, kuna seda on piisavalt tehtud ning tehakse ka edaspidi. Elu läheb edasi. Õpilased ehmuvad korra, kannavad paar päeva musta riietust, kuid kullimängu ja matemaatika kontrolltoid ei peata miski. Õpetajad kurvastavad rohkem, nende jaoks on tegemist siiski lähedal seisva inimesega, kuid füüsika kontrolltoid ei peata samuti miski. Ainsad, kes päriselt leinas on, on paraku ka need, kelle õlgadel lasub kõige suurem kohustus ning vastutus. Ole tugev! Palun hoia end! Seoses nende sündmustega olen tähendanud ka üsna huvitavat, kuid väga ebameeldivat asjaolu. Nimelt leidub teatav hulk inimesi, kes avaldasid netiavarustes kaastunnet "Suure Koolipapa" lahkumise pärast. Kuid kommenteerivad polnud kunagi need inimesed, kes päriselt tundsid ja hoolisid. Leian, et see on väga silmakirjalik ning ebameeldiv käitumine. Näidata, et sa hoolid, kuigi sa tegelikult seda ei tee. Nagu Paulo Coelho on mitmeid kordi öelnud: kui sul läheb halvasti või on raske, ilmub su kõrvale alati võltssõpru, kes tahavad näida hoolivana, kuid tegelikult otsivad pääseteed enda muredest või tahavad tunda end hästi. Tõelised sõbrad on need, kes on su kõrval, kui sul läheb hästi.

KAISA

REAAL LEINAB

GUNNAR POLMA

1960-2014

TALLINNA REAALKOOLI DIREKTOR

1998-2014

"Armastus mu meelest peaks olema enam-vähem pidev mõtisklemine, mida teha teisele, et ta naeraks meeleshäast." - Uku Masing

Ma olen alati mõelnud, kui ebameeldiv see on, et ma kirjutan teksti hetkeemotsiooni, hetkemõtetega, aga Reaali Poiss tuleb välja alles tavaliselt paar nädalat hiljem. See on küll vältimatu ja sellega peab harjuma, aga seekord on kuidagi eriti kahju, sest algamas on just kevadvaheaeg ning möödunud kolmandal veerandil on olnud palju raskeid ja valusaid hetki. Seega ma ei saa teile seda enam soovida, aga ma loodan, et teil oli täpselt selline vaheaeg, nagu te tahtsite ja saite selle nädala jooksul koolist eemal olles piisavalt mõtte- ja puhkeaega.

Seda lugedes unistavad vast kõik, et võiksid minna tagasi sinna aega, kus ma seda praegu kirjutan ning vaheajaga uuesti peale hakata, välja arvatud mõned 11ndikud, kes on suurema osa oma vaheajast uurimistööle pühendunud. Aga rõõmutuseks võin öelda, et viimane veerand on aasta neljast veerandist kõige lühem. Ma ei tea, kas see on hea või halb uudis, aga eelduste kohaselt viimaseks

neljaveerandiliseks aastaks see jääbki, sest kool läheb üle uuele süsteemile, kus kolme vaheaja asemel on aastaks neli vaheaega. Viimasel REK-i koosolekul oli selle poolt ka kogu REK. Sisuliselt tähendab see, et sügisene vaheaeg jääb samaks, aga peale talvevaheaja on enne suve ühe vaheaja asemel kaks. Ma isiklikult usun, et see on igati hea valik, sest praeguse süsteemi järgi on kolmas veerand ehk tõesti veidi liiga pikk ja väsitav, ning lisavaheaeg annaks ainult jõudu juurde ja tänu sellele saaksime ühte rütmi ka naaberkooli TIK-iga, kes läks üle antud süsteemile juba sel aastal.

Kuigi 129. lend on harjunud olema uute asjade katsejanes - oli see ju esimene lend, mis alustas perioodõppesüsteemiga - seda uuendust nad kahjuks läbi proovida ei saa (siiani arvan, et kahjuks). Aga veel enam olen ma kindel, et 129. lend pole sellest sugugi puudutatud, sest nad ei pane seda lihtsalt tähele. Nimelt sellepärast, et neil on koolis käia veel vaid mõned nädalad ja

algabki puhkus/eksamiettevalmistus. Ees ootavad edasilükatud 100-päeva ball, tutipäev ja lõpukell. REK-i spordikomisjon on uuesti kätte võtnud ka klassevahelise jalgpalli, mis pakub löbu ka teistele, mitte ainult lõpetavale lennule.

Mõnele meeldib teha rasked asjad kohe ära, mõnele meeldib jätta need lõppu. Ma isegi ei tea, kummale poole ma kuulun, aga seekord jätsin ma selle lõppu. Ma usun, et ma ei pea sellest pike-malt rääkima ning tean, et sellest on Reaali Poiss veel juttu. Taas on väga aktuaalne teema just märkamise ja üksteisest hoolimine, mis meil paratamatult mõnikord unarusse jääb. Praegu on see aeg, kui me peame olema ühtsemad kui kunagi varem.

Seega võtke rahulikult, olge enda jaoks tähtsate inimestega ja tegelege endale huvi pakkuvate tegevustega, ärge elage kellegi teise jaoks. Kuid REK-i presidendina soovitan teil siiski sel viimasel veerandil veel kõvasti pingutada, et suvel oleks, millest puhata.

HENDRIK VELLAMA

ROBERT PARELO

JOHANNA VIK 10C | KAISA LAUR 11C

Millega tegeled väljaspool kooli?

Väljaspool kooli üritan võimalikult palju tegeleda huvialadega, milleks on fotograafia ja filmikunst, ning pühenduda inimestele, keda armastan. Fotograafia- ja filmikunstiaselt võtan kinni väga erinevatest võimalustest ja pakkumistest. Näiteks praegu teen meie vanale koolivennale Karl Arthur "Sir Arthur" Koržetsile räpi-/muusikavideot ning lähitulevikus katsetan teist korda kättantsuvideoga. Samuti üritan nädalavahetusesti lõbutsemise ja rämpstoidu kõrvalt säilitada tervislikku eluviisi ja vean ennast ikka paaril korral nädalas jõusaali.

Räägi lähemalt PARX Pictures'ist.

PARX Pictures ei ole antud hetkel mitte midagi muud kui Facebooki fännileht (<https://www.facebook.com/parx-pictures>) ja Tumblr blogi/portfoolio (<http://parxpictures.tumblr.com/>), kus jagan oma tööd. Nimi kui selline tuli mulle pähe siis, kui mu esimene lühifilm "Eksistents" (mis muuseas on uurimistöö raames valminud) vajas algustitritesse mingisugust levitaja või tootja nime ja

PARX Pictures tundus päris huvitav valik. Tegelikult on mul algusest peale olnud idee see ka osaühinguks registreerida, kuid teen seda siis, kui Reaalkool lõpetatud. Peale keskkooli lõppu ongi plaan asi veidi tõsisemalt ette võtta ning ülikooli ajal ka PARX Pictures'it laiendada ning hakata raha teenima. Praegu

teen ma enamiku tööst ära minimaalse tasu eest ja seda just eesmärgiga laiendada oma portfooliot seinast seinale ettevõtmistega. Tulevikus on PARX Pictures ettevõtte, mis pakub erinevaid foto- ja kinematograafiateenuseid.

Millised on olnud suuremad projektid, millega oled seotud olnud?

Kahel järjestikusel aastal olen aitanud Moelennuki meeskonda reklaamvideote ja plakatite tegemisel ning eelmisel suvel rääkis sõber Sebastian Pikand

Robert Parelo

mind Division Sports projekti sisse. Sellest ajast peale olengi, alguses rohkem, hiljem vähem, tegelenud Division Sportsi videopildi tootmisega. Tegelikult on ka Sir Arthuri muusikavideo millegi suurema algus. Unistusi peab olema!

Millega näed ennast tulevikus tegelemas?

Kõige helgemates unistustes olen tulevikus Euroopa filmimaastikul tegus režissöör, kelle töös on midagi uut ja omapärast ning kes elab filmide tegemisest ära. Kui nii hästi ei lähe, oleksin

meeleldi Eestis kvaliteetsete fototeenuste pakkuja, toodaks ja lavastaks aastaks filmi ja juhiks telereklaamide valmimist nime PARX Pictures alt.

Lähenevate katsete varjus, kas leiad, et tegid õige otsuse, astudes Reaalkooli gümnaasiumisse? Miks?

Iga järjestikuse gümnaasiumiaastaga olen aru saanud, et Reaalkool ei olnud minu jaoks võib-olla kõige õigem valik, kuid kindlasti ma ei kahetse seda otsust. Olen aru saanud, et mul

ei ole piisavalt huvi reaallainete ja üleüldiselt teaduste vastu, millest tulenevalt on ajaga kasvanud ka laiskus õppetööle keskendumise suhtes. Pigem mõtlen ja töotan juba selle kallal, mida tahaksin teha tulevikus ehk teen videoid ja pilte. Kuid kui ühel hetkel peaksin aru saama, et video- ja fotograafia pole ikka "minu teema", siis ei oleks juura minu jaoks üldse välistatud ja sel juhul tulevad Reaalkooli sõrmus ja lõputunistus kindlasti kasuks.

Mida soovitaksid ühele tulevasele Reaali gümnaasistile?

Tulevasele Reaali gümnaasistile ei oska ma soovitada muud, kui et ärge tehke nagu mina. Reserveeri enda igasse päeva aeg, mil õppida ja lugeda, sest sel juhul on poole kindlam astuda klassiruumidesse sisse ning osaleda aktiivselt õppetöös. Reaalkool on kool, kus õpitakse, ja olla üks vähestest klassis, kes seda teha ei viitsi, on üpris ebamugav.

KUNO LAREN

MÄRT KARMO, VIL!77

Uuel kodumaal pühendus Kuno Laren täie jõuga õpingutele, lõpetades Park Kolledži Missouris ja seejärel majandusmagistrina New Yorgi Ülikooli (NYC).

Nii pani ta aluse oma järgnevale finantskarjäärile. K. Laren omandas esimeste seas finantsanalüütiku (Certified Financial Analyst/CFA) diplomi ja tõusis kiiresti kaalukatele ametikohtadele sellistes New Yorgi firmades nagu Shearson Hammill, Jessup and Lamont, McDonnell and Company ning Philadelphias Janney

Montgomery Scott.

1960. aastate keskel rajas ta riskikapitalistina oma firma, et rahastada väikesi ettevõtteid, kellest hiljem kujunesid edukad börsifirmad.

K. Laren tegutses üle veerand sajandi tulemusliku investeerija ning investeerimispankurina, asutas ja juhtis paljusid elujõulisi firmasid. Ta oli aastail 1952–1966 mitmel moel seotud selliste firmadega nagu Shearson Hammill, Lehman Brothers, Smith Barney and Janney Montgomery. Aastatel 1986–2006 oli K. Laren

tegevjuht firmades AHSI (Age Health Services Inc) ja Grant Enterprise Ltd ning pikka aega (1976–2010) Kalex Corp'i tegevjuht, finantsjuht ja juhatuse liige.

K. Laren elas kuni 2006. aastani New Yorgis, viimased seitse aastat Philadelphias. Teda jäid leinama 62 aastat mehe kõrval seisnud abikaasa Mary, lapsed Inga, Guy, Philip ja Anders ning 15 lapselast.

50 VAHAJAT VARJUNDIT

ELIISA ELLEN, MARTIN MÜÜRSEPP, KARL ERIK RABAKUKK, EGLE SEPP 10B

Ühel kargel talvapäeval kõndisime Tallinna vanalinnas ning küsisime ettejuhtuvate inimeste käest ühe lihtsa, ent võrdlemise ebatavalise küsimuse: “Kuidas Te banaani avate?” Idee küsimuse jaoks tekkis rühmasisesest vastuolust: avastasime, et rühma meesliikmed avavad banaani ühest otsast ning naisliikmed teisest. Selle põhjal järeldasime, et kõik meessoost isikud avavad banaani lühemast otsast ning naissoost isikud varrega otsast. Selleks, et hüpoteesile kinnitust leida, asusime vanalinnas tänavaid läbi kammima ning inimestelt nende banaaniavamis- isharjumusi uurima. Küsimuse omapärasuse ja spontaansuse tõttu olid inimesed võrdlemise vastutulelikud vastama.

Küsitlemiseks jagunesime kaheks, et mitte inimesi liialt hirmutada. „Ohvriteks“ valisime silmapaistvad inimesed – hipsterid ning muud eksootilise välimusega inimesed, kes olid peamiselt 20-30-aastased. Kokku uurisime 27 inimese arvamust, naistelt-meestelt enamjaolt võrdsest. Kahjuks ei soovinud kolm inimest meie üllatuslikule küsimusele vastata. Suurem osa küsitletutest (58%) väitis, et neil on kombeks avada banaani

pikemast otsast. 38% eelistab avada banaani lühemast, mustast otsast ning ühel mehel on kombeks murda banaan pooleks. Uurimise käigus avastasime, et meie hüpotees ei pea mingilgi määral paika: üheksale mehele kaheteistkümnest meeldib banaani avada pikemast otsast, kuid naised kipuvad banaani avama peaaegu võrdsest mõlemalt poolt: 5 inimest pikemast ning 6 inimest lühemast.

Üldlevinud on arvamus, et banaani pikemast otsast avamine on puhtam protseduur kui selle tegemine vastaspoolest. Kuna meestel on kombeks valdavalt avada banaani pikemast otsast, võib järeldata, et neile meeldib olla puhas. Seda järeldust kinnitas üks elukutseline magusate mandlite müüja vanalinnas: “Mina avan tavaliselt siit, kuna siin ei ole ohtu, et käed saavad mustaks.” Seejuures on naissugupool harjunud põlvest põlve lapsukeste kasvatamisega, mistõttu taluvad nad ebapuhast olemist rohkem kui mehed. Selles võib näha ka meeste eneseteostusvajadust: neile meeldivad väljakutsed ning nad valivad tihti raskema tee, et näidata end kui alfaist. Isegi käte suurus võib mõjutada banaaniavamisviisi:

suurte kätega inimestel on palju mugavam hoida banaani tilukesest otsast ning samal ajal avada seda suuremast. Väikeste kätega inimesel on aga mugavam hoida käes varrega osa, mis toetub mugavalt tema pihku. Banaaniavamisharjumused võivad sõltuda ka avaja vanusest. Vanemapoolseid inimesi kohates on suurem tõenäosus, et satute otsa inimesele, kes avab banaani pisikesest mustast otsast. See võib peegeldada kahte asjaolu: esiteks seda, et vanainimestel ei ole enam piisavalt jõudu, et avada banaani pikemast otsast; teiseks seda, et kuna teadus ei olnud nõukogude ajal niivõrd arenenud kui tänapäeval, võib leida tolleaegsetes inimestes ahvilikke jooni (banaani avamine mustast otsast). Sellele vastanduvalt on tänapäeva noortel väga lai banaaniavamisalane silmaring. Seda tõendasid kaks küsitletut: kuigi GAG-i ees kohatud mehike ise ei järginud seda, oskas ta rääkida, et loodus on näidanud, et tuleb avada lühemalt poolt, sest see olevat lihtsam. Tema mõtteid jagas ka VHK-s õppiv tütarlaps, kes ütles: „Alguses avan pikemast, kuid kui sealt ei tule lahti, siis avan mustast otsast nagu ahvid.“ Tänapäeva noortel

on palju rohkem võimalusi end harida ning seeläbi avastavad nad looduse toimimise kohta rohkem.

Võrreldes küsitlusele eelnenud grupisiseseid avastusi saadud tulemustega, võime julgelt väita, et banaaniavamisharjumused

omaette stereotüüpi ei kujunda. See, kust ja mil moel inimene banaani avab, sõltub mitmetest eri teguritest: soost, vanusest, füüsilistest omadustest, kasvukeskkonnast ja teadmistest. Viis, kuidas inimene banaani avab, ei anna kindlaid teadmisi

inimese olemusest ning seetõttu on välistatud inimeste liigitamine varrega otsast avajateks ja tillukesest poolest avajateks. Üldjoontes võetakse banaani avamist loomuliku toiminguna, mille oskuste arendamiseks kuigi palju vaeva ei nähta.

DED MOROZ ON SULANUD, TERASMEESE ON TAGASI

JOONAS PÕDER 12C

Õnnitlen Krimmi! Üheks päevaks, 19. märtsiks oli neil enesemääramisõigus. Selle õigusega nad otsustasid, et neil enam enesemääramisõigust vaja pole. Kui nüüd paari aasta pärast peaks juhtuma, et Ded Moros kullamägesid ja naftajögesid ei too jõuludeks, võiks nad üritada ju uuesti enesemääramist rakendada. Aga selleks hetkeks on neil puldis Putin, kes tõenäoliselt teeks sama, mida tegi Jeltsin 94. aastal ennast määrata üritavate Tšetšeenidega, ja tuleks nn põhi-seaduslikku korda taaslooma. See oli võimalus, mida tegelikult oleks Ukraina valitsus pidanud ära kasutama seni, kuni Krimmis jooksid veel ringi „poest ostetud“ mundritega viisakad härrasme- hed, mitte referendumikastide

ja barettidega kurjad vanamutid. Kui täiesti aus olla, siis pean nõustuma väitega, et Krimmi Ukrainale andmine oli ajalooline viga. Situatsioon oleks analoogiline sellega, kui USA ühel päeval otsustaks sõpruse märgina Kanadale mõne osariigi kinkida: tegelikult on kõik õiguslikud elanikud nagunii ära genotsiiditud, aga antud kolonistid oleks ikkagi vale riigi koosseisus. Kui nüüd ühel päeval otsustaks osariigi elanikkond, et neile Kanadas ei sobi, siis mille pagana pärast peaksid nad tahtma USA-ga taasliituda? USA, nagu ka Venemaa, on tegelikult maailma haige mees, *too-big-to-fail*-mentaliteediga ja kerge rahvusvahelise alaväärsuskompleksiga riik. USA on

võlgades, tema rahva elukvaliteet on alla käimas, kogu võim on koondunud suur korporatsioonide kätte ja tsentraliseeritud valitsus piirab osariikide otsustusvõimet. Venemaal täpselt sama asi; ressursid ei tee nende maade rahvaid rikkamaks, pigem vastupidi. Paralleele on lõputult.

Tekibki küsimus: miks ei kasutanud Krimmi võimalust, et muutuda nn Musta mere Hong-Kongiks – majandusliku edukuse ja individualismi multikultuurseks enklaviks?

Ein volk, ein reich, вот почему.

Võiks lihtsalt teiste rahvaste õigust rahvusriikidele ka arvestada (mida muidugi VF-is pole, sest see oleks fašism).

SPORT REAALIS

18. ja 19. jaanuaril toimusid traditsioonilised gümnaasiumi klassidevahelised võrkpalliturniiri alagruppide mängud. Iga gümnaasiumiklass pani välja viieliikmelise poiste ja viieliikmelise tüdrukute võistkonna. Mängud toimusid kolmes alagrupis ja iga alagrupi võitja sai finaaltturniirile. Kohaletunud ei pidanud pettuma, sest mängud olid üsna tasavägised. Eriti muljetavaldav oli 11. A klassi tüdrukute mäng. Poiste mäng oli tasavägisem ning keegi polnud teistest peajagu üle.

Kaks nädalat hiljem toimunud finaalist kujunes põnev lahing. Pealtvaatajaid oli rohkelt. Paljud gümnaasistid olid tulnud omadele kaasa elama. Kõik alagruppide võitjad mängisid omavahel. Poistest pääsesid finaali 11. B, 11. C ja 12. B võistkonnad. Mängud olid väga võrdväärised, pingetis mängu viimase punktini ning kogu järjestuse kohtade osas pani paika viimane mäng. Pingelisest heitlusest tuli võidukana välja 12. B.

Tüdrukutest pääsesid finaali 10. A, 11. A ja 11. C. Mängud olid kaasahaaravad ja põnevad. Ainult kolmeliikmeline 10. A võistkond pidas hästi vastastele vastu. Teistest olid üle siiski 11. A klassi tüdrukud. Toredaid

elamusi järgnevatelt spordivõistlustelt!

Joanna Pukk 10B

30. jaanuaril toimus maleturniir, kus võistles omavahel rekordarv inimesi – lausa 39 maletajat. Maletajaid oleks tulnud veel, kuid kahjuks oli malelaudade arv piiratud. Turniir oli gümnaasiumi ja põhikooli ühine üritus, kus meie rõõmuks osales põhikooliõpilasi peaaegu sama palju kui gümnaasiste! Esimese koha saavutas Georg Nero (8. kl), teise Alfred Saidlo (10. kl) ning kolmanda Markus Laars (11. kl).

Sel aastal on veel oodata Reaali kõige tugevama poisi väljaselgitamist. Reaali Ramm toimub Georg Lurichi sünnipäeva paiku ehk aprilli neljandal nädalal. Tulemas on klassidevaheline bowling, poiste jalgpall ning, kui leiame sobiva aja, esmakordselt ka lauamängude turniir. Ootame klassidelt sama aktiivset osalemist ning häid sporditulemusi, sest Reaalkool on spordihingega kool!

Laura Noor 12. C

REKi korraldatavatest klassidevahelistest võistlustest viimane,

Maleturniiri esikolmik

saalihoki, toimus veebruarikuus. 16. veebruaril toimusid alagrupimängud ning igast alagrupist väljus kindla võitjana üks klass. 2. märtsil toimusid finaalmängud, kus mängisid 12. A, 12. C ja 11. C. Mängud olid väga tasavägised ja mängijad olid hingega asja juures: paaril korral läks suureks vaidluseks ning kohtunik Hendrik Vellama pidi mängu kontrolli all hoidma. Koju said kõik ilma suurte vigastusteta, sinikad jalgade peal on kooli saalihokis tavaline nähtus. Võitjaks tuli 11. C klass, auväärse teise koha sai 12. B ning kolmandale kohale jäi 12. C.

Gerli Helene Gritsenko 12B

KEELETEGU 2013

JOHANNA VIIK 10C

Nagu kõigil varasematel aastatel, kuulutati ka tänava keeletegu välja emakeelepäeval, 14. märtsil. Keeletegu 2013 kuulutati välja Saaremaa Ühisgümnaasiumis. Rahvaauhinna pälvis Võrumaa noorte keelelaager „Keelevarjud kirjanduses“, mis toimus eelmisel aastal 6.-7. novembril ja kus osales 113 õpilast Lõuna-Eestist. Peaauehinna valisid välja kõik Eesti taasiseseisvumisjärgsed haridus- ja teadusministrid ning nad valisid peaauehinna vääriliseks „Lapse keelelist arengut toetavad mängud“. Samuti tõstsid nad esile Mulgi sõnastiku

koostamise ning VeniVidiVici korraldatud eestisisese õpilasvahetuse. Külalistena olid kohale kutsutud ka õpilasdelegatsioonid kogu Eestist. Nende ülesanne oli aktuse ajal plaksutada õigetes kohtades ning mõtiskleda keeleteo väljakuulutamisel sõna võtnud inimeste mõtete üle. Kõlas mitu üleskutset noortele, kelle sõnavaras on tihti iga teine väljend ingliskeelne, suurendada oma eestikeelset lugemust ning mõelda rohkem oma keelekasutuse peale. Kirjanik Ülo Tuulik rääkis sel teemal ka oma arstist sõbra loo, kellele tuli ühel

ammusel emakeelepäeval mandrilt Saaremaale loengut pidama üks teine arst ja kasutas rohkelt väljendit „case“. Selle peale oli kirjaniku sõber püsti tõusnud ja palunud kaasarti, et ta kasutaks emakeelepäeva puhul sõna „juhtum“. Mandrilt tulnud arst mõtles natuke ja vastas: „Okei-okei.“ Möödunud emakeelepäeva raames on õige hetk esitada väljakutse kõigile Reaalkooli õpilastele. Kasutage ühe nädala vältel ainult eesti keelt ilma ühegi ingliskeelse või lihtsalt ropu väljendita. Proovige, kas saate hakkama.

IDEAALMAAILM HAAVAB TEGELIKKUST

ANNE NIIN 12B

“Hotell Amalfi”

Rein Raud
Kirjastus Tuum 2011

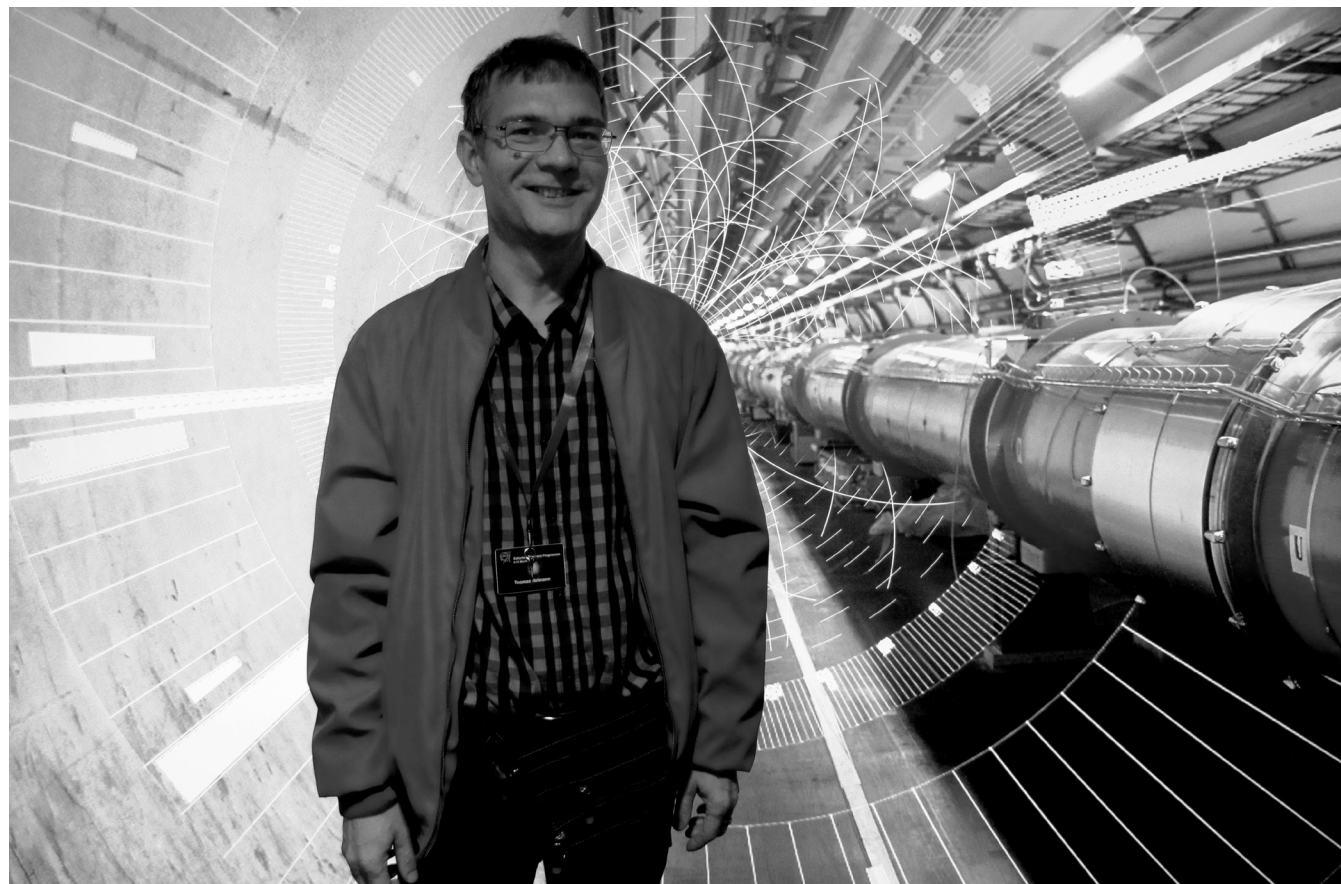
Rein Raua lühiromaan „Hotell Amalfi“ on lugu ideaalsest ja realistlikust. Piir tegelikkuse ja unenäolisuse vahel ähmastub üha rohkem jutustuse edenedes. Kui teose algus kujutab peategelase üsna argipäevast ja lihtsat eluolu, siis lõpp seevastu märkimisväärselt kaost, mis kimbutab lugeja mõtteid veel tunde pärast romaani lugemist. Vaid 163-leheküljelisse raamatusse

on mahutatud lugu, mis muutub jutustuse arenedes tundmatuseeni. Omavahel on põimitud realistlik ja kunstiline maailmakäsitlus ning põnevust pakub see romaan sama palju kui mõni kriminull. Kindlasti huvitab teos lugejaid, keda köidab pöördeline lõpp. Peategelase elu ilmestab kunst ja looming, mida teose alguses kujutatakse üsna realistlikult. Ta on arhitektuuribüroo omanik, kelle töö on kasutada oma loomingulist annet ja luua kliendile rõõmupakkuv kujundus või suunata tellimus mõnele oma alluvale.

Kirjanik loob seoseid tänapäeva inimest puudutavate probleemidega ja püüab aru saada kaasaegse inimese ellusuhtumisest. Probleemistik käsitleb tüüpilisi kaasaegseid veidrusi: protestivaid rahvahulki, absurdset suhtumist keskkonnaprobleemidesse, tarbijaühiskonda, noorte töötajate väljarännet, vanade sugulaste murede lahendamist hooldekodudesse paigutamisega ning karjääriha – kõik see on minategelase karakterijutustuse kõrval välja toodud.

REIMANN CERNis

JOHANNA VIIK 10C | KAISA LAUR 11C

Te käisite just hiljuti CERNis*. palju jäi normaalsele inimesele teistele osakestele massi.

Mida Teile seal näidati? a r u s a a m a t u t e s s e

Seal näidati meile maailma kõige suuremat kiirendit, mis paneb prootonid valguse kiirusele lähedase kiirusega liikuma. Prootonite kogumid liiguvad vastassuundades ja siis põrkavad kokku. Seal on ka maailma kõige suurem detektor, mis kõik need osakesed, mis prootonite kokkupõrgetes tekivad, ära registreerib.

Kui palju Teile kui füüsikaõpetajale oli seal arusaadavat ja kui Mis asi see Higgsi boson siis ikkagi on? Ta on selline osake, mis annab

pilvekõrgustesse Kuna tegemist oli õpetajatele, mitte teadlastele suunatud programmiga, siis olid enamik loengutest arusaadavad. Samas selle Higgsi bosoni roll standard-

modelis ikkagi väga selge ei ole, see eeldab elementaarosakeste füüsikast põhjalikemaid teadmisi. Kuidas jäite rahule oma reisiga? Reisiga jäin väga rahule. Sai nädal aega natuke suvisemas kliimas viibitud ja kaunist Šveitsi ja Prantsusmaa loodust nauditud. Korvpallihuvi on tegelikult minimaalne. Kui ise koolis käisin (30 aastat tagasi), olin kooli võistkonnas. Pärast seda läks

paarkümmend aastat mööda ja Reaalkooli õpetajate pundiga sai jälle mängima hakatud.

Mida armastate korvpalli juures kõige rohkem?

Kuna põrgatamine ei ole minu tugevaim külg korvpallis, siis eelistan seista ja palli korvi visata.

vilistlane ei ole. Suviti olen tavaliselt paadunud kalamees ja potipõllumees.

Lähte tantsupeole ka?

Lähen ikka, aga laupäeval (22.03 - toim.) tuleb teine ülevaatus, siis selgub, kas pealtvaatajana või tantsijana!

Kas Teil on veel mingisuguseid huvisid väljaspool kooli? Milliseid?

Praegu on rahvatants, kus ma osalen tantsuansambli Sõleke vilistlasrühmas. Ise ma Sõlekese

Ja viimane küsimus: miks tegelete just õpetamisega?

See on väga raske küsimus. Võib-olla sai see alguse enda õppimisajast, kui sain üsna palju asju ise selgeks, aga mõned

klassikaaslased ei saanud. Seetõttu tuli neid vahetunnis, enne tunde või enne kontrolltööd õpetada. Üsna paljud ütlesid, et ma võiksin õpetaja olla, kuna ma seletan palju paremini kui pärisõpetaja ning nad said pärast minu seletamist kõigest aru. Võib-olla siis tekkiski alateadvuses idee, et läheks ülikooli füüsikaõpetajaks õppima.

*CERN on Euroopa Tuumauuringute Keskus, mille peakorter asub Genfis, Šveitsis.

VESTLUSED

KERTU SÜLD 10C

Vestlused on üheksandikele teine osa gümnaasiumisse saamise kadalipust. Paljude kandidaatide seast tuleb ennast teha koolile kõige ahvatlevamaks ja väärtuslikumaks. Kuid kuidas? Abistamiseks sai koostatud väike meelepea.

1. Esmane mulje inimesest kujuneb välimuse põhjal. Vestlustele minnes tasub ära unustada dressipluusid ja suured neoontoonides ehted ning kapist välja otsida hoopis triiksärgid.

2. Oma silmaringi peegeldate kõnemaneeridega. Släng ja labane kõnekeel ei jäta

tulevasest gümnasistist just kõige arukamat muljet, eriti veel siis, kui katsetel on emakeelest edukalt sooritatud.

3. Värske teadmisega kursis olemine ei tee kellelegi halba. Kui paljud üheksandikud ikka teavad, et Reaalkoolis õppis omal ajal ka praegune peaminister Taavi Rõivas?

4. Elementaarsed teadmised koolide ajaloost ja kommetest, ehk ka tunnuslause teadmine peast, jätavad hea mulje. Nõnda tõestate, et peate lugu minevikust ja hindate (oma tulevast) kooli sügavalt.

5. Miks just see kool? Rääkige tulevikuplaanidest, enda huvidest, põhjendage suunavalikut, kuid pidage meeles: see ei ole kindlasti hetk, mil oma eelmist kooli hakata maha tegema!

6. Ennast tasub näidata võimalikult mitmekülgse inimesena. Kõik hobid ja saavutused on siinkohal hinnas, häbeneda ei tasu. Vaevalt keegi noortest tõesti vaid magab ja sööbki, lastes elul endast mööda rutata.

7. Kõige olulisem on aga siiski võtta rahulikult ja meeles pidada, et ühe ukse sulgudes avaneb ikka teine.

TUDENGIVARI

KERTU SÜLD 10C

Märtsikuus avavad pea kõik Eesti ülikoolid end kooliõpilastele. Korraldatakse avatud uste päevi, kutsutakse gümnasiste tudengivarjudeks. Olles ise küll alles kümnendik, haarasin minagi kinni võimalusest veeta päev Tallinna Ülikoolis tulevase ajaloolasi jälgides. Kuna registreeritud sai juba veebruari algul, olin üllatunud veidi enne kevadvaheaega varjutamisteemalist e-kirja leides. Veel samal päeval kirjutasin oma tudengile ja peatselt oligi sobiv aeg leitud. Ajaloo Instituut ootas mind teisipäeval, 11. märtsil. Enne seda vahetasin mitmed meilid tudengineiuiga, mõlemad uurisime teiselt koolielu ja muidu olude kohta. 11. märtsil oli mul võimalus külastada kolme ajaloo teemalist loengut, nende vahel aga tutvuda uskumatult lähedate tudengitega erinevatelt kursustelt ja sulanduda tõelisse ülikoolieli. Gümnasiste võeti vastu lahke südamega, peale esimest loengut (Vastupanuliikumised Nõukogude ajal) jagas korraldaja kõigile memod väärt nõuannetega varjutatavatelt. Muidugi oli kogu aeg ka veidi hirmutamist, aga seda vaid läbi huumoriprisma ja peamiselt poistelt. Minu varjutatud Sandral oli ülikoolist rääkida suuremas osas head ja asjalikku. Kaks teist loengut tol päeval olid mõlemad samalt lektorilt, esimene Vana-Kreeka müütidest, teine Vana-Egiptusest. Teemad olid huvitavad ja kindlasti avardasid mu silmaringi lisaks sel aastal koolitundides õpitule, mitmelgi momendil tekkis muhe seos hetkedega oma koolitundidest. Tudengivarjutamist soovitaksin kõigile, kes kõhklevad tuleviku osas. Näha ülikooli lähedalt ja veeta päev selles on hoopis teine, kui lugeda koolist internetis.

Suur tänu Sandrale ja teistele tudengitele Ajaloo Instituudist!

KOOLITANTS 2014

KERTU SÜLD 10C

Festival Koolitants tähistab 2014. aastal oma kahekümneandat juubelit. Juubelile kohaselt on tantsupäevad rõõmsad ja üllatusterohked, seda ka publikule. Festivali finaali toimub 19. aprillil Nokia Kontserdimajas, õhtujuhiks on tänavu Marek Sadam alias N-Euro. Eesti Tantsuagentuuri korraldatav Koolitants on Eesti populaarseim ja suurima osalejate arvuga üritus tantsuharrastajatest alaealistele. Koolitants on väljakujunenud toimiva struktuuriga tantsufestival, olles tuntud pea kõikide tantsuvaldkonnaga seotud inimeste seas. Festivali eesmärk on mitmekülgsest ja laiapõhjaliselt edendada Eesti tantsuelu, tekitades võimalikult paljudes noortes huvi tantsu vastu ning laste ja nende vanemate kaudu jõuda tantsukunsti suurema väärtustamiseni Eesti ühiskonnas. Samuti võimaldab festival avastada noori andekaid tantsijaid ja neile varakult edasi arenemiseks võimalusi luues aidata kaasa tantsukunsti arengule nii professionaalsel kui kunstilisel tasemel. Koolitantsu uudistega saab kursis olla Koolitantsu kodulehel www.koolitants.ee või sotsiaalmeedias.

KOKANDUSNURK

KÜPSISED VALGE ŠOKOLAADI JA KARAMELLIGA
VIV-MARLEEN TAMME 10A

Koostisosad:

- Tassitais pruuni suhkrut
- 200 g toasooja võid
- 2 muna
- 1 tl vanillsuhkrut
- ½ tl mandliekstrakti
- 1 tl soola
- ½ tl küpsetuspulbrit
- 3 tassitait jahu
- 175 g valget šokolaadi
- ½ pakki Kalevi Toffee “Cream” komme

Juhend:

Suures kausis sega suhkur ja või. Ükshaaval lisa mandliekstrakt. Eraldi kausis sega kokku sool, küpsetuspulber ja jahu. Seejärel lisa segu suurde kaussi ja sega korralikult ära. Lõika valge šokolaad ja Toffee kommid väikesteks tükkideks.

Lisa need taignasse ja alusta väikeste pallide voolimist. Sāti pallid plaadile umbkaudu 4 cm vahedega. Küpseta 180°kraadi juures umbes 10 minutit. Ole ise kindlasti juures ja hoia küpsistel silma peal :) Küpsised on valmis, kui need on õrnalt kuldpruunid. Lase jahtuda ja küpsised ongi söömiseks valmis!

MAAILMA TIPPÜLIKOOList TTÜsse

Kristjan Maruste kirjeldab, kuidas ta otsustas Prantsusmaal õpingud katkestada ja Tallinnasse TTÜsse tulla. Samuti räägib ta sellest, kuidas tema võidusõiduautode ehitamise tiim on rahvusvahelist edu saavutanud ning millised on ta plaanid pärast Tallinna Tehnikaülikooli inseneridiplomi kättesaamist.

Kuidas sa tehnika juurde jõudsid?

Õppisin Miina Härma gümnaasiumis Tartus ja seal pannakse suurt rõhku humanitaarainete õpetamisele, ainuüksi inglise keelt oli 14 tundi nädalas. Samas süstis juuraharidusega is minusse mõningast tehnikahuvi – lapsed ei pea ju tingimata isa jälgedes käima. Kooli lõpuklassis käidi meil Prantsusmaalt Lyoni tehnikaülikooli tutvustamas. Õppejõud olid niivõrd karakterised kujud, et minus küpses otsus minna kohe gümnaasiumi järel sinna õppima. Läksingi. Aga kohapeal selgus, et õpe oli väga teoreetiline ning raamidesse surutud: küsisime koos ühe inglasest tudengiga, kas võime pärast õppetööd laborites omapäi ka üht-teist uurida. Nad olid selle peale pehmelt öeldes solvunud. Üks teine inglasest kaastudeng aga jutustas, et on olemas võistlussari, kus tudengid võistlevad võidusõiduautode ehitamises. Huvi tärkas kohe – hakkasin internetist uurima. Selgus, et Prantsusmaal polnud ühtki sellist tiimi, aga Tallinnas oli. Otsus oli kiire tulema, lõpetasin õppeaasta

ära ning astusingi Tallinna Tehnikaülikooli mehhatroonika erialale. Sellist otsust pole lihtne teha: kui tuled välismaa uhkest ülikoolist ära, on see mõnegi silmis justkui läbikukkumine. Aga mina mõtlesin asja enda jaoks väga selgeks - ma ei tahtnud seal enam olla. Liiatigi oli seal selline kord, et esimesed kaks aastat õpiti baasteadmisi ning alles seejärel sai konkureerida soovitud erialale. Muide, kummaline, aga neil oli kõige ebapopulaarsem ala toona IT.

Kas ülikooli vahetus oli raske?

Ei, sain eriliste probleemideta mehhatroonikasse sisse, inglise keele ja füüsika eksamid läksid hästi. Ja füüsika on mulle kogu aeg meeldinud. Aga küsimus on õigustatud: minu hinnangul on paljudel noortel liigne aukartus tehniliste alade ees. Öeldakse, et kui ei jaga matemaatikat, siis inseneriks ei saa. Ega mul matemaatika – integraalid-diferentsiaalid – praegugi eriti selge ole. Olin sel alal kindlasti üks nõrgematest, aga leidsin, et tuleb kõvasti tööd teha ja õppida. Ja leida sõbrad, kes on

sinust targemad. Minu filosoofia ongi: õppida saab ainult siis, kui su ümber on sinust targemad inimesed. Ja veel – ära tee lihtsaid otsuseid, ära vali lihtsaimat teed, vaid vali suund, mis sulle vajalik tundub. Minul oli väga palju kasu ka tudengivormeli projektis osalemisest - liitusin sellega kohe, kui Tallinna jõudsin. Ega ma teab mis autohuviline olnud. Eks oma autot olin veidi ikka käigus hoidnud, aga minu jaoks oli põhiline, et saaks midagi oma käe ja tarkusega tehtud. Mind tõi asja juurde ikka peamiselt inseneeria huvi. Tootearendusvõistluses Formula Student osalemine pakub sellist tegelemist rahvusvahelisel tasemel. Samas avastasin, et mida rohkem projektiga kaasa läksin, seda tuttavamad mõned teemad loengutes tundusid.

Kuidas sind tiimis vastu võeti?

Võtsin tiimiga ühendust ja mind kutsuti kohale. Küsiti: „Kas pneumaatikat oskad?” Ei osanud. „Meie ka ei oska, nii et sinu teha jääb siis auto pneumaatiline käiguvahetus.” Nii see algaski. Esimese korraga asi tööle ei hakanud, teise korraga aga küll.

Vaja oli lihtsalt rohkem katsetamist-täiendamist, kogemusi. Vormelit on küllaltki keeruline ehitada, seal on umbes 40 elektroonilist sensorit. Eks tavaline sõiduauto ole veelgi keerulisem, aga peamiselt selle tõttu, et see on kujundatud masstootmise nõuete järgi. Meie auto on aga prototüüp, seepärast on see teisel moel keeruline. Ja kui võrrelda: sõiduautot arendab tuhandeid pikaajase kogemusega inseneri, meid on tiimis vaid 35 ringis. Kui ma tiimiga liitusin, olid nad eelmise mudeliga just saavutanud rahvusvahelise esikoha uustulnukate klassis. Hakkasime kohe arendama järgmist mudelit, Fest 09, mis osutus ka edukaks. Selle aluseks oli näiteks see, et auto sai konstruktsiooni parandamisega 30 kilo kergem ehk 2,5 sekundit kiirem. Autod on kerged – meie mudeli kaal on alla 200 kilo, kiirus aga üle 130 km/h. Kiiremini sõita ei saagi, sest raja mõõtmed on liiga väikesed. Varasemad mudelid olid sisepõlemismootoriga, nüüd arendame elektriautot. Täiustame selleks liitiumkoobalt-elementidega akumulaatorit, mille elektroonikaosa oleme ise välja töötanud. Tudengivormel on eriline võistlus: rahvusvahelistel võistlustel hinnatakse auto sõiduomadusi, tehnilist teostust, ohutust, kulusid, tiimi

esitlusoskust oma äriprojekti tutvustamisel võimalikele sponsoritele, ringsõitu, kestvussõitu, kiirendust – kokku kaheksal alal. Hindajaks on oma ala parimad, autotööstuse professorid, näiteks teiste seas ka pärisvormeli Red Bullsi konstruktor. Lisaks insenerikogemustele saab sealt ka müügimehe praktikat ning projekti juhtimise kogemust, mida muidu võiks nappida. Teistpidi on see nii eriline tunne, kui asud stardijoonel: tuhanded pealtvaatajad, kümned võistkonnad. Aga nendest olulisem on ikka 20 oma tiimi liiget, kelle hing ja higi on sinu kätte usaldatud autosse investeeritud. Neid ei saa ju kuidagi alt vedada. Meie auto on maailma 500 hulgase ametlikus reitingus esimese viie seas, eelmisel aastal Ungaris saime esikoha, võistluse sünnimaal USAs jäime teiseks. On vähe alasid, kus Eesti inimesed nii tipus on – Gerd Kanter, Arvo Pärt, kui vaid mõned vähestest nimetada. Ega me oskagi öelda, mis meie edu alus on. Ilmselt X-faktor. Kindlasti aga pühendumine ja raske töö. Meie vormeliehitusel on ka uhke ajalooline taust. Neli-viis meest, nende seas Juhan Seni, kes omal ajal Estonia vormeleid arendasid, on ka meie tudengivormeli algatamise taga.

Mida sa pärast ülikooli

lõpetamist plaanid?

Loodan juba talvel lõpetada, lähen Tartu maratonile. Meil on plaan koos sõpradega läbida rada suuskadel ning inimjõul liikuva vormeliga. Aga kaugemas plaanis on koos nelja-viie sõbraga muuta äriks vormeliprojekti käigus välja töötatud akumulaatoritel põhinevaid tooteid: näiteks poimajakas, mille akusid laevad päikesepatareid. Olen kogu aeg mõelnud, et ei tahaks tööle kandideerida, vaid peaks endale ise töökoha looma. Minu hinnangul liigub ka autotööstus efektiivsete elektriautode poole. Seni on seda takistanud traditsiooniliste autotootjate vähene huvi. Aga küsimus on ka elektriauto lihtsast ehitusest tulenevas insenerlikus elegantsis ning teistsalt riikide energiapuuduses: elektrit toodavad riigid peamiselt ise, enamik vedelkütusest aga tuleb importida.

Miks sa inseneriks saada soovid?

Minu jumal ongi tehnoloogia, ühiskonna arengu vedaja – see on ju väga põnev. Ülejäänud alad pigem toetavad seda. Ma tahaksin kindlasti tehnoloogia alale jääda, olla arengu eesliinil. Inseneeria on mõistatuste lahendamise: kellele see meeldib, sellele see ala sobib, nii et ei maksa aukartust tunda.

PALJU ÕNNE!

ANDRES RAA 08.04
HELI AHUNA 20.04

HELI ROOS 21.04
MARGIT LUTS 30.04

ÕPETAJATE ÜTLUSED

Toomas Reimann: "Alustasime varem, lõpetame selle võrra hiljem"

Heli Ahuna: "Moska pisaraid ei usu - kust see väljend pärit on? Ei, see ei ole piiblist!"

Õpilane pinginaabrile: "Ole vait!"

Reimann: "Ma ei saa vait olla, kui ma defineerin."

Reimann: "Iluuisutaja näeb välja eest välja sarnane jalgratturiga. Võime teda joonistada kriipsujukukesena."

Piret Karu: "Saite kõik aru?"

Õpilane: "Ei saanud."

Karu: "No siis oled küll hingelt füüsik."

Aita Ottson: "Kas need, kes juttu ajavad, on juba lootuse kaotanud?"

Ottson: "Ebamugav arv? Sa räägid nagu esimese klassi laps."

5			6	1				
6					3			2
	4	1				8		6
	6				9		8	
	2		3	6	8		4	
	3		5				2	
3		2				4	1	
9			7					3
				3	5			8

PEATOIMETUS
KÜLJENDUS
TOIMETUS

Kaisa Laur 130C, Johanna Viik 131C
Rait Kohava 130C

Viv Marleen Tamme 131A, Kertu Süld 131C, Pille-Riin Paavo 130B, Jevgenija Martõnova 130B, Inna Hallik 130B, Uku-Kaspar Uustalu 129B, Kertu Johanna Jõeste 132A, Joonas Pöder 129C

TOIM. NÕUANDJA
AITÄH

Piret Järvela

Märt Karmo vil'77, Hendrik Vellama 129A, Robert Parelo 129B, Eliisa Ellen 131B, Martin Mürsepp 131B, Egle Sepp 131B, Toomas Reimann

KEELETOIMETAJA
KUJUNDUS

Eva Mõtshärg 129A
Rait Kohava 130C